

Sygn. akt I C 296/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Magdalena Kocur

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku w G.

sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego K. M. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 44.989,82 zł (czterdzieści cztery tysiące dziewięćset osiemdziesiąt dziewięć złotych 82/100) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 14.11.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. oraz kwotę 4.067,00 zł (cztery tysiące sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Grzegorz Korfanty

Sygn. akt I C 296/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 4 stycznia 2016 roku wystąpił do Sądu Rejonowego Lublin- Zachód w Lublinie z pozwem, na mocy którego domagał się zasądzenia od pozwanego K. M. kwoty 44.989,82 zł wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi za okres od dnia 14 listopada 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podał, że w dniu 9 grudnia 2014 roku pozwany zawarł z powodem umowę o kredyt na miarę. Pozwany nie wywiązał się ze swoich zobowiązań z tytułu zawartej umowy i nie spłacił zaciągniętego kredytu.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 2695/16 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Gliwicach.

Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku pozwany uznał powództwo. Przyznał, że zawarł z powodem umowę kredytu na miarę. Oświadczył, iż uzyskaną w ten sposób kwotę pożyczył znajomemu. Wskazał nadto, że z kwoty dochodzonej pozwem nic nie zostało spłacone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2014 roku K. M. zawarł z (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. umowę kredytu na miarę. Pozwany nie spłacił należności wynikającej z zawartej umowy.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 13 listopada 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg bankowych, z którego wynikało iż pozwany jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda z tytułu zawartej umowy kredytu na miarę z dnia 9 grudnia 2014 roku kwoty 44.989,82 zł, na którą składały się: 42.690,24 zł z tytułu kapitału kredytu, 2.000,16 zł z tytułu odsetek umownych, naliczanych od kwoty kapitału kredytu od dnia 24 kwietnia 2015 roku do dnia rozwiązania umowy, to jest do dnia 11 października 2015 roku oraz 299,42 zł z tytułu odsetek ustawowych wysokości 8% w skali roku, naliczonych od kwoty kapitału kredytu za okres od dnia następnego po dniu rozwiązania umowy, to jest od dnia 12 października 2015 roku do dnia wystawienia wyciągi z ksiąg banku.

/okoliczności bezsporne/

Dokonując ustaleń stanu faktycznego, Sąd kierował się okolicznościami bezspornymi, albowiem pozwany w toku postępowania uznał powództwo w całości, w rozumieniu art. 213 § 2 k.p.c.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdowały przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. 2002 roku, Nr 72, poz. 665 ze zm.), w szczególności dotyczące umowy kredytu (art. 69 i n. ustawy). Treść stosunku stron wyznaczały także postanowienia zawartej umowy pożyczki.

Zgodnie z treścią przepisu art. 69 ust. 1 powołanej ustawy, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W toku postępowania pozwany uznał powództwo, potwierdzając okoliczności wskazane w treści pozwu.

Sąd, który na mocy normy wyrażonej w art. 213 § 2 k.p.c. jest związany uznaniem powództwa, zobowiązany był do dokonania oceny, czy uznanie to nie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierzało do obejścia prawa. Dokonując oceny we wskazanym zakresie, Sąd nie dopatrywał się istnienia żadnych okoliczności, które udaremniłyby skuteczność złożonego przez stronę pozwaną oświadczenia woli w zakresie uznania powództwa.

W uwagi na przyznanie okoliczności faktycznych będących podstawą roszczenia powoda, Sąd uznał, iż zarówno wysokość wierzytelności przysługującej powodowi, a także jej wymagalność zostały wykazane. W następstwie tej konstatacji, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę zgodną z żądaniem, tj. 44.989,82 zł z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 14 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 k.c.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego jako strony przegrywającej proces na rzecz powoda kwotę 4.067 zł. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata sądowa – 2.250 zł, opłata skarbową – 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – 2.400 zł.

Sąd, w punkcie drugim wyroku, na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności. Należy bowiem wskazać, że w przypadku zasądzenia roszczenia uznanego przez pozwanego Sąd obligatoryjnie i z urzędu orzeka o rygorze natychmiastowej wykonalności.

SSR Grzegorz Korfanty